

DEMAND RECOGNITION OF RUSSIA AS A STATE SPONSOR OF TERRORISM

ДО УВАГИ ВОЛОНТЕРАМ! ІНТЕРВ'Ю З МАКСИМОМ ГУРБИЧЕМ

Карина Нікітішина

В червневому номері «Громади» ви вже познайомилися з «Ініціатива Е+» – великою волонтерською організацією, що спеціалізується на допомозі шпиталю і лікарням, медицині та соціальних проектах. Сьогодні ми продовжуємо нашу розмову про гігантів волонтерства разом із Максимом Гурбичем – відповідальним за тактичну медицину та індивідуальні аптечки для військових. Максим розповів нам про головні особливості своєї роботи та те, з якими труднощами стикаються волонтери кожного дня.

«Те, що війна не закінчиться швидко, я зрозумів ще в перші дні. Багато людей було мобілізовано, чимало вирішили піти добровольцями: кожен із них має мати із собою засоби для порятунку себе й товаришів. Запасів тактичних аптечок та їх ком-

стор.11

БЛАГОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ В CARMEL VALLEY НА КОРИСТЬ УКРАЇНИ

стор.3

ХЕРУВИМСЬКИЙ ХОР МАРІЙКИ КУЗЬМИ

стор.6

СПЕЦІАЛЬНО ДЛЯ ГАЗЕТИ «ГРОМАДА»

Віталій Портников | НОТАТКИ ЗА ЧЕРВЕНЬ

МІСЯЦЬ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ МРІЇ

Червень – незважаючи на весь тягар війни – можна назвати місяцем, коли здійснилася українська мрія про європейську інтеграцію. Ще кілька місяців тому надання Україні статусу кандидата у члени Європейського Союзу здавалося чимось далеким та майже недосяжним. І пи-

стор.9

СПЕЦІАЛЬНО ДЛЯ ГАЗЕТИ «ГРОМАДА»

Олесь Доній

УКРАЇНСЬКИЙ МАРТИРОЛОГ

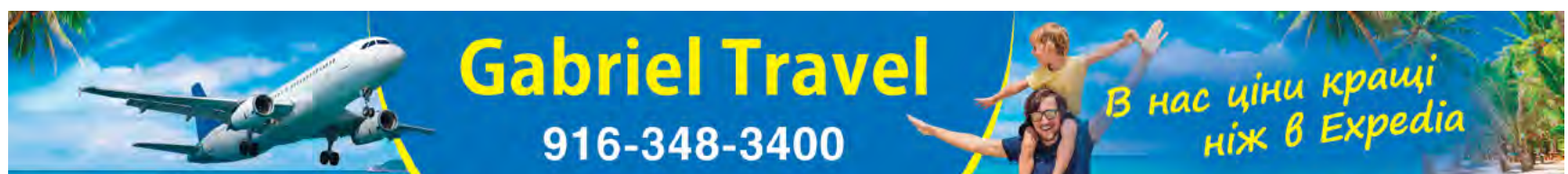
сухі. Вони викликають біль, жаж, ненависть, але цифри не пронизують. Серце пронизують імена і прізвища особисто тобі знайомих, фото з обличчями, які ти впізнаєш.

Наші друзі – західні партнери, на підтримку і зброю, яких ми сподіваємося, бачать сухі цифри. Ми ж бачимо обличчя наших загиблих знайомих.

Скільки вже загинуло українців на

Цифри загиблих на війні з російським фашистським агресором

стор.8

Hromada - Laub Ukraine Charity Concerts Series

**Please come and enjoy
a wonderful collection of
Ukrainian folk songs, dances
and special performances.**

**All proceeds to benefit Ukraine's most vulnerable:
woman, children, refugees!**

Intermission includes 30 mins silent & live auction

Contact Yarema Kuzhyshyn to donate silent auction items or to offer additional venue for a new concert at 971-998-6571 or k_yarema@yahoo.com.

Purchase tickets

Go to hromada.us/concerts, indicate in comments for August 21st concert. Or you can pay by the door: \$45 or \$65 per ticket.

August 21st Concert

Location: Grand Ballroom, **ATLANTIS CASINO RESORT SPA**, Reno, 3800 S Virginia St, Reno, NV 89502

Time: 2-4pm

Regular tickets: \$40 per person

Premium tickets: \$60 per person (includes after-party with the performers)

Ola Herasymenko Oliynyk - famous Ukrainian musician, renown performer on bandura, a traditional Ukrainian string instrument. She will perform several songs and instrumental pieces.

Ivanna Taratula - mezzo-soprano, former singer of Lviv National Opera House, will perform the most famed pieces from her repertoire.

Oleksandra Zabashta - soprano, former soloist of Kyiv National Theatre of Operetta, will perform the most famed pieces from her repertoire.

Anytchka - renown Ukrainian lemko singer (lemko is a dialect of Ukrainian language), will sing several most popular songs.

Oleksandra Bobrychenko - Ukrainian folk and contemporary dancer, choreographer and dance teacher. She will share her dancing compositions based on classical Ukrainian dances.

Flutist Olha Shevchyk and pianist Natalie Kokhanyy, as instrumental duo, will show the harmonious possibilities of flute and piano collaboration, as well as flute and bandura. Both musicians are alumni of Lviv National Musical Academy.

Folk Duet Oksana and Svyatoslav Stus will sing acapella a few traditional Ukrainian folk and patriotic songs.

The vocal ensemble "Kolyada" will present the Ukrainian anthem and several folk songs. Kolyada (means caroling in Ukrainian) performs classical choral works, folk songs and Christmas carols.

БЛАГОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ В CARMEL VALLEY НА КОРИСТЬ УКРАЇНИ

19 червня 2022 року в місті Carmel Valley відбувся благодійний український концерт, організований товариством «Громада» на запрошення пана Paul Lauba і при згоді єврейської спільноти синагоги цього міста. Зал, обладнання, технічне обслуговування – все було надано безплатно, завдяки Равиніві Bruce Greenbaum, при єдиній просьбі провести концерт. Саме про цей концерт ми хочемо вам розповісти.

Розпочався концерт із виступу Наталії Анон, співзасновниці «Громади»:

“Ми прийшли сьогодні сюди, щоб відсвяткувати і підтримати Україну, нашу прекрасну і непереможну Батьківщину Україну... Прийшовши сюди сьогодні, ви зробите свій посильний внесок в перемогу України над злом, оскільки всі кошти підуть безпосередньо в Україну – людям у зоні бойових дій і людям які постраждали від війни. Чудові виступи, які ви сьогодні почуете, ми присвячуємо Українським військовим, які зараз перебувають у вогняному стані на Донбасі, у дуже важкій боротьбі вони щодня демонструють акти героїзму. І ми хочемо, щоб наша енергія сьогодні допомогла їм виграти ці битви, ми молимося за них і присвячуємо їм цей концерт... Починаємо з гімну України, який тепер став гімном нескореності світового визнання.”

Після цього всі артисти піднялися на сцену і заспівали Державний гімн України.

Першою вийшла на сцену Оля Герасименко Олійник, бандуристка. Вона виконала віночок українських мелодій, дзвінкі звуку бандури залили зал і легенько притихли, коли вона заспівала пісню «Нас багато по світу», ніби звертаючись до тих хто покинув свою землю – «вертайтесь додому, вертайтесь з бою рідні синки». Завершила Оля свій виступ Запорізьким маршем, що зазвучав особливо переможно.

Другим номером Наталя оголосила виступ фольклорного дуету

Оксани і Святослава Стусів, і коротко, на англійській, розказала про зміст їхніх пісень. Першою вони виконали українську народну пісню: «В суботу пізенько, в неділю ра-

ненько». Особливо жалібно зазвучали слова: «Рідна мати виряджала синочка в солдати, а ти виїжджаєш на фронт воювати.» Другою заспівали колискову: «Люлі-люлі, мій си-

ночку» зі словами: «Тато зробить тобі шабельку кленову».

Після виступу Оксани і Святослава, запальним гуцульським танцем «На полонині» глядачів порадувала танцюристка Олександра Бобриченко, яка сама родом з Кривого Рогу.

Данієла Довганич в супроводі гітариста Джейсона Чу виконала українську пісню на слова М. Старицького та музики кобзарів А. Волощенко та В. Овчиннікова «Ніч яка місячна, зоряна, ясна» яку зал сприйняв дуже тепло. А другою була популярна зараз пісня «Обійми» Святослава Вакарчука та гурту «Океан Ельзи».

Справжньою окрасою концерту став виступ співачки Івонни Таратули Філіпенко, яка зачарувала своїм голосом меццо-сопрано всіх слухачів. Вона виконала українську народну пісню «Ой, де ти ідеш?», а потім популярну пісню на слова Дмитра Павличка, музиканта Олександра Білаша «Два кольори».

До своєї матері долучилися дочка Івонни – Джуліана Філіпенко, сопрано. Вони дуєтом заспівали український романс «В саду осіннім айстри білі». Гучними, довго нестихаючими оплесками присутні ніяк не хотіли відпускати цей дует.

Танець Олександри Бобриченко «Марічка» ніби переніс всіх в гори Карпати, де такі молоді дівчата, як і Олександра, граціозно бігають гірськими стежками, набираючи воду із джерела.

Повторний вихід на сцену Оксани і Святослава Стусів повернув увагу слухачів до народної пісенної творчості. Цей фольклорний дует виконав дві народні пісні: «Ой та тихо-тихо Дунай воду несе», і «Стоїть козак на чорній кручі». Патріотично і зворушливо пролунали слова останньої пісні – «Козак їде на чужину, лишає дівчину саму, за Україну нашу рідну ладнає шаблю і коня».

стор.5

Gabriel Travel

Туди, де співає душа!

У НАС ДЕШЕВШЕ!

Авіаквитки та відпочинок:
Київ, Варшава, Кишинів, та ін. міста

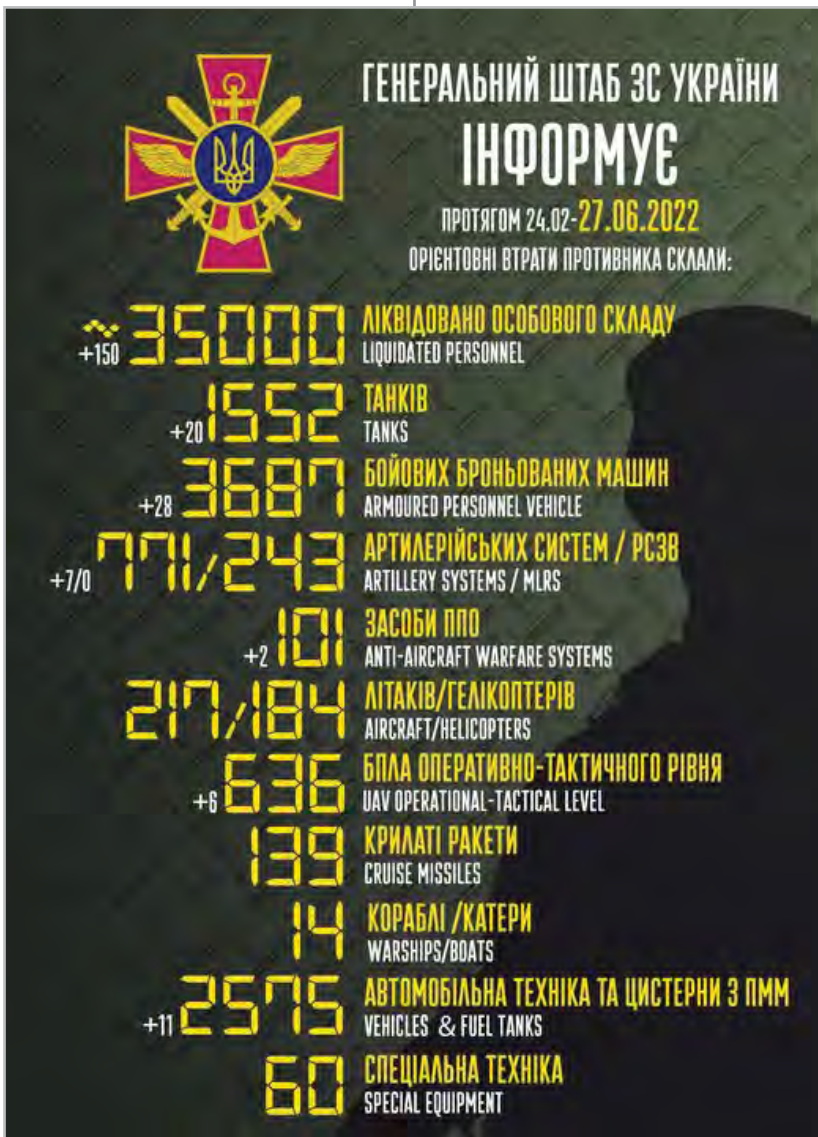
SALE SALE SALE
Відпочинок в Мексиці і на Карибах

(916) 348-3400

НОВИНИ УКРАЇНИ

Загальні бойові втрати противника

- ° більше 700 дронів-камікадзе Switchblade;
- ° 126 155-мм гаубиць та 260,000 155-мм артилерійських снарядів;
- ° 108 тактичних машин для буксирування 155-мм гаубиць;
- ° 19 тактичних машин для евакуації техніки;

За даними Генштабу, загальні бойові втрати противника з 24-го лютого по 27-ме червня орієнтовно становили:

особового складу – близько 35,000 (+150) осіб ліквідовано, танків – 1,552 од, ББМ – 3,687 од, артилерійських систем – 771 од, РСЗВ – 243 од, засоби ППО – 101 од, літаків – 217 од, гелікоптерів – 184 од, БПЛА оперативно-тактичного рівня – 636, крилаті ракети – 139, кораблі і катери – 14 од, автомобільної техніки та автоцистерн – 2,575 од, спеціальна техніка – 60, Найбільших втрат противник зазнав на Бахмутському та Курахівському напрямках.

США вже надали Україні озброєння на 4,6 млрд доларів

Від початку вторгнення Росії в Україну, США надали Україні озброєння на 4,6 млрд доларів.

Про це повідомили у Посольстві США в Україні.

Президент США Джо Байден оголосив вже 11 траншів військової допомоги.

Пентагон оприлюднив повний перелік наданого Україні озброєння:

- ° більше 1,400 переносних зенітних комплексів Stinger;
- ° більше 6,500 протитанкових систем Javelin;
- ° більше 20,000 інших протитанкових засобів;

° РСЗО HIMARS та боєприпаси до них;

° 20 вертольотів Mi-17;

° сотні броньованих високомобільних багатоцільових колісних машин;

° 200 бронетранспортерів M113;

° більше 7,000 одиниць стрілецької зброї;

° більше 50 мільйонів патронів до стрілецької зброї;

° 75,000 комплектів бронежилетів та касок;

° 121 тактичний безпілотний авіаційний комплекс Phoenix Ghost;

° ракетні системи з лазерним наведенням;

° безпілотні повітряні системи Рума;

° безпілотні кораблі берегової оборони;

° 22 контрартилерійських радарів;

° 4 протимінометних радара;

° 4 радара повітряного спостереження;

° 2 системи Harpoon берегової оборони;

° протипілотні боєприпаси M18A1 Claymore;

° вибухівка C-4 та вибухове обладнання для розчищення перешкод;

° тактичні захищені системи зв'язку;

° тисячі приладів нічного бачення, тепловізійних комплексів, оптики та лазерних далекомірів;

° комерційні послуги супутникової зйомки;

° захисне спорядження для знешкодження вибухонебезпечних предметів;

° хімічне, біологічне, радіологічне, ядерне захисне обладнання;

° медичні засоби, включаючи аптечки першої допомоги;

° засоби радіоелектронної боротьби;

° польове обладнання та запасні частини;

° фінансування навчання, обслуговування та підтримки.

Сім домашніх завдань: Європа поставила умови для входження

України до ЄС

Президентка Єврокомісії Урсула фон дер Ляйєн повідомила, що ЄК рекомендує надати Україні статус кандидата у члени Євросоюзу.

При цьому вона зазначила, що Україна має запровадити низку реформ. Зокрема, стосовно верховенства права та боротьби з корупцією. За словами президентки Єврокомісії, Україна чітко продемонструвала відданість європейським цінностям та стандартам і вже запровадила близько 70 відсотків європейських правил, норм та стандартів.

«Процес ґрунтується на заслугах. Отже, прогрес повністю залежить від України. Українці готові померти за європейську перспективу Ми хочемо, щоб вони разом із нами жили європейською мрією», – додала Урсула фон дер Ляйєн.

У документі зазначено такі умови, висунуті Україні:

° запровадження законодавства щодо процедури відбору суддів Конституційного Суду України, включаючи процес попереднього відбору на основі оцінки їхньої доброчесності та професійних навичок, відповідно до рекомендацій Венеціанської комісії;

° завершення перевірки доброчесності кандидатів у члени Вищої ради юстиції та відбору кандидатів для створення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

° посилення боротьби з корупцією, у тому числі на високому рівні, шляхом активних та ефективних розслідувань; завершення процесу призначення нового керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури шляхом атестації визначеного переможця конкурсу, а також початок та завершення процесу відбору на посаду нового директора Національного антикорупційного бюро України;

° забезпечення відповідності законодавства щодо боротьби з відмиванням грошей стандартам FATF; ухвалення комплексного стратегічного плану реформування всього правоохоронного сектора як частини середовища безпеки України;

° подолати вплив корисливих інтересів шляхом ухвалення закону про ЗМІ, який узгоджує законодавство України з Директивою ЄС про аудіовізуальні медіапослуги та надає повноваження незалежному регулятору ЗМІ;

° завершити реформу законодавства про національні меншини відповідно до рекомендацій Венеціанської комісії.

Зазначається, що Єврокомісія відслідковуватиме прогрес України у виконанні цих кроків і звітуватиме про них разом із детальною оцінкою країни до кінця 2022 року.

В Міноборони України вперше повідомили втрати ЗСУ у техніці за час війни

“На сьогоднішній день ми маємо приблизно 30–40, а іноді і до 50 відсотків втрат техніки внаслідок активних боїв. Таким чином, ми втратили приблизно 50 відсотків. Втрачено близько 1,300 БМП, 400 танків, 700 артсистем”, – сказав заступник міністра оборони. Воло-

димир Карпенко в інтерв'ю National Defence.

За його словами, міжнародна допомога покриває 10-15% потреб української армії.

“Я не буду називати точну кількість, яка нам потрібна. Це інформація для внутрішнього користування. Я просто вам скажу, я думаю, що для задоволення цих потреб ми повинні задіяти весь військово-промисловий комплекс усього світу. Ми отримали велику кількість систем озброєння, але, на жаль, при таких витратах ресурсів він покриває тільки 10-15 відсотків наших потреб. Потрібна артилерія, потрібні артилерійські постріли, БМП, бойові машини, танки. Нам дуже потрібні системи ППО і реактивна система залпового вогню. А також системи високоточної зброї, тому що ми вважаємо, що саме системи високоточної зброї дадуть нам перевагу над ворогом, перевагу в цій війні”, – зазначив він.

В ООН підтвердили загибель 4,432 цивільних

Управління Верховного комісара ООН із прав людини змогло підтвердити загибель 4432 і поранення 5,499 цивільних через повномасштабну війну Росії проти України. Це дані від 24 лютого до півночі 13 червня, повідомили в УВКПЛ ООН.

Серед загиблих – 277 дітей, серед поранених – 456.

При цьому в організації наголошують, що реальні цифри – значно вищі, «оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою, та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження».

Це стосується, наприклад, населених пунктів Маріуполь (Донецька область), Ізюм (Харківська область) і Попасна (Луганська область), «де, за повідомленнями, мали місце численні випадки загибелі чи поранення цивільних осіб».

Втрати сільського господарства України від війни

Загальна сума втрат, завданих сільському господарству України повномасштабним російським вторгненням, на червень 2022 року становить щонайменше \$4,29 млрд. Про це свідчать підрахунки KSE Institute, які проводились спільно з Мінагрополітики.

Сюди зараховано не тільки втрачені угіддя та незібраний урожай, але й вбита худоба, птиця, пошкоджені машини, склади та елеватори, зрошувальна інфраструктура, фактори виробництва.

Сільськогосподарські угіддя та незібраний урожай озимих культур - 2,135 (млн дол США)

Машинне обладнання – 926.1 (млн дол США)

Складські приміщення – 272.4 (млн дол США)

Тваринництво – 136.4 (млн дол США)

Багаторічні культури – 89.1 (млн дол США)

Фактори виробництва (наприклад, пальне) – 119.6 (млн дол США)

Продукти, що зберігаються - 613 (млн дол США)

Загалом – 4,292.3 (млн дол США)

Урожай зернових та олійних культур в Україні у 2022 році через війну буде на третину меншим, ніж торік.

[Благодійний концерт в Carmel..] початок на стор.3

І знову Іванна Таратула Філіпенко захопила присутніх своєю щирістю і відкритістю заспівавши пісню «Лети тужлива пісне» на слова і музику Б. Веселовського. А добре відома і популярна пісня «Києве мій» занурила нас в ностальгію за столицею, за тихими мирними, довоєнними часами.

І ще раз закрутилася у вихорі танцю Олександра Бобиченко виконуючи свою танцювальну фантазію, в якій фонтанувала молодість, завзятість, невтомність. І разом з нею на очах почав молодіти зал.

Заграла бандура в руках Олі Герасименко Олійник, своїми переливами передаючи варіації на тему української народної пісні «Пливечовен». Також пані Оля заспівала пісню «Ой місяцю, місяченьку» на слова Марії Підгірянки, музика народна або «На Івана, на Купала».

Закінчився концерт тим, що всі артисти вийшли на сцену і разом заспівали стрілецьку пісню «Ой у лузі червона калина похилилася», яку по праву можна вважати другим гімном України.

Концерт закінчився, присутні в залі гарячими оплесками дякували артистам, а артисти поклонялися і в свою чергу дякували слухачам за увагу.

Наша велика подяка всім хто пожертвував цінні речі для нашого аукціону, а саме: Anton & Michel, Area 51 design, Tamara G, The Cottage

Restaurant; Ruffle me to sleep, Thinker Toys, Lloyds Shoes; La Renaissance Jewelry; Koccek Jewelers; Baja Cantina; Trader Joe's; Crossroads Jewelers; New Masters Gallery; Village Corner; Cafe Rustica; Corkscrew Cafe; Forest Theater Guild; Inns by the sea; Nancy Dodd Gallery; Winfield Gallery; Gallerie Amsterdam; B&G Traders; European Jewelers; Edwins Carmel; Hedis Shoes; Flaheretys; Palomas; Consignment by the Sea; Classic Art Gallery; Central Coast Fly Fishing; Jeffrys Grill; Qualityprintcopy; Ruth Mc Cledndon; Pacific Repertory Theater; Temple Beth Israel; Michael Sherman Designs; Earthbound Farms; Ladyfingers Jewelers; Stefano Cacace; Artemis Rugs; Trailside grill; Laub's Country store; Davi Family Trust; Jesse and Diana markham; Edwins Kaona; Robins Jewelery.

Також велика подяка всім нашим волонтерам Громади які зробили цей концерт можливим – Яремі Кузишину, Світлані Бондаренко, її сину Максиму Бондаренко і дружині Ірині Бондаренко.

В результаті зборів на квитки і пожертви з тихого аукціону, який проводився в перерві, вдалося залучити 6,6 тис. доларів на потреби України. А на попередньому концерті, який проходив в Carmel-by-the Sea було зібрано 8,8 тис. доларів. Так що в сумі вийшло \$15,4 тисячі.

Розходились всі трохи втомлені, але щасливі, що вдалося зробити ще одну корисну справу. З краплинок збирається море.

Karaoke for a Cause for UKRAINE

SATURDAY JULY 2, 6-9PM
THE PORT BAR, 2023 BROADWAY, OAKLAND

a Benefit Event for Hromada

ГРОМАДА

Funds raised will be distributed by Hromada. Hromada (means "community" in Ukrainian) is a non-profit organization based in Corte Madera, Marin county, California. All donations are tax-deductible. Hromada is actively collecting funds and sending them overnight each day to Ukraine to areas most affected by war – Kharkiv, Dnipro, Zaporizhzhia, Chernihiv.

You can also donate directly at
www.paypal.me/hromada

For more information visit hromada.us
or contact itregub@gmail.com

ХЕРУВИМСЬКИЙ ХОР МАРІЙКИ КУЗЬМИ

Мирослав Грех

Чи ви чули як співають ангели? Якщо ні, то відвідайте концерт хору під керівництвом Марійки Кузьми. Такий концерт з назвою «Echoes from Ukraine» відбувся 12 червня цього року. Цей концерт проходив в рамках Берклі фестивалю стародавньої музики під керівництвом San Francisco Early Music Society. Там, у різних концертах, відтворювалася давня музика різних країн – Німеччини, Італії, Франції, і Марійка вирішила, а чому б не показати музику України, яка є однією з найстаріших надбань Європи і світу. І це відбулося. Коли ми йшли на цей концерт по території університету, шукаючи залу, повз вежу з великим годинником, то в цей час дзвони вежі заграли Гімн України. Почуття було захоплююче. І це теж було справою Марійки, доцента музикознавства, диригента, яка довгий час викладала в університеті Берклі. Виступ хору і емоції, які нахлинули після його закінчення, були особливо вражаючими. Наш кореспондент Мирослав Грех взяв інтерв'ю в Марійки Кузьми.

Мирослав (в подальшому Мв.): Яке у Вас враження після концерту? Чи задоволені ним?

Марійка (в подальшому Ма.): Є різні враження. Найважливіше, що наш концерт сприйняли дуже тепло, що ту інформацію, знання, емоції, які я хотіла передати публіці, це вдалося зробити. Багато людей були дуже зворушені. Було десь біля 250 людей, хотілося більше, але як на теперішній час після ковиду, це була дуже добра кількість. Так що я задоволена. В міжчасі, трошки сумно, коли закінчується виступ, бо на-стає час розставання. Я, наприклад, довго не бачилася з артистами, а всі вони чудові люди – співаки нашого колективу «Ensemble Cherubin» та актори, що до нас долучилися.

Мв.: Я вважаю, що ви видатна людина нашої діаспори – світовий диригент, доктор університету в Берклі, не кожен здатен цього досягти.

Ма.: Дякую. Знаєте, це вимагає багато праці та часу, терпеливості і передовсім любові до музики. Щоб досягти цього, я мала – може це боже провидіння – добрі нагоди, спілкуватися з цікавими, унікальними людьми. Головне не те, що ти викладаєш в цьому університеті, а головне, що твої колеги тебе підштовхують до нових шляхів, до нових пошуків у твоїй творчості. Це є найбільший скарб університету – твої колеги, громада, знамениті студенти. Поза університетом так само зустрічала багато чудових, цікавих, ідейних людей.

Мв.: Я маю дві теми запитань: Перше – що стосується концерту, а друге – що стосується особисто вас. Розкажіть про себе. Я читав в передмові до програми концерту, де ви писали, що ваші батьки були емігрантами з України, які в 40-х роках виїхали до Америки. Ви народилися в США, справжня американка, а хто вас заохотив до співу, до голосу, до музики, може це були батьки, може знайомі, хто вас направив на цю дорогу?

Ма.: Було багато впливів. В першу чергу – це моя родина. Вона, як і багато інших українських родин любила співати. Співали на свята, співали на хорах в церкві. Це поєднало моїх родичів – батька і маму – вони шанували українську музику, пісню. Моя мама виросла у Львові, де її тато був інспектором Просвіти, часто відвідувала оперу, стрийко був деканом у церкві, тітка – піаністкою в консерваторії. Мама сама грала на піаніно, і навіть коли була в пересильному таборі грала ролі, наприклад Оксану в опері «Запорожець за Дунаєм». Музика була центральною річчю у її житті. Батько виріс в малому селі Хватів біля Олеського замку, теж брав участь в хорі, до самого кінця життя співав.

Мв.: Можна сказати, що саме

Актор Патрік Руссель, Марійка Кузьма, і Генеральний консул України в Сан-Франциско Дмитро Кушнерук

батьки прищепили вам любов до співу, до музики.

Ма.: Так. Я завжди казала своїм студентам, що в українській культурі спів, музика були не тільки для розваги, але і засобом до виживання, до того, щоб проблемні, лихі часи видужити і відчувати життя всередині себе і навкруги.

Коли я вчилася в highschool я брала участь в хорі, і моїм учителем був знаменитий чоловік. Я брала лекції скрипки та співу в Hartt School of Music, диригенти оркестру та хору познайомили мене з музикою Брамса, Моцарта, американських композиторів, і т. д. Так що я цікавилася не лише українською, а й світовою музикою. Пізніше в коледжі, в університеті я вчилася в напрямі соло співу. Стати диригентом – не була моя мета. З багатьох причин я змінила свій шлях. Там був другий диригент – знаменитий, дисциплінований, з феноменальним «вухом» до співу. Він так само мав величезний вплив. Коли я почула його концерт Мессі га-моль Баха, це мене зачарувало.

Ці два світи разом – українська та світова класична музика мене заманювали. Часто в діаспорі думають, що якщо граєш українську музику, то треба триматися свого і не дивитися ширше, а інші люди це відкидають і йдуть на американський шлях. Я поєднала це. Коли я навчалась в університеті Берклі, моїм завданням було дати студентам широке розуміння хорової музики цілого світу та багатьох століть. Я з ними вивчала музику починаючи з 10-го століття і до наших днів з різних країн, і на різних мовах, включаючи українську мову.

Мв.: Як довго ви проходили своє професійне становлення?

Ма.: Можна сказати що з 1977 року і, (після перерви 4-ох літ) до 1992 року, коли я захистила свій докторат, а в 1996 році отримала «tenure» та пізніше «full professor» – важливі доступи в академічних кругах.

Мв.: Ось за цей час, коли ви йшли по цих своїх сходинках, що було найважчим для вас?

Ма.: Багато було важкого. Перш за все, було нелегко тим, що я жінка. Бути диригентом і бути жінкою для

багатьох було дивним, неприйнятним. На моєму шляху часто вставляли палиці в колеса. Я вчилася не тільки на хорового диригента, але і на оркестрового. І декому було незвично бачити жінку, яка диригує оркестром. Були випадки, коли я була одинока жінка між чоловіками в класі. Треба було подвійно доказати, що я щось знаю і вмію. Однак, незважаючи на це, в 1989 році мене, одну з чотирьох, вибрали на програму Aspen, яка на той час була дуже престижною.

Друга річ була важка тим, що я починала свій професійний шлях, як співачка. Більшість диригентів починають свої студії з гри на фортепіано, чи на органі. Рахувалося, що якщо ти граєш на фортепіано – ти мудрий, а якщо співаєш – то не так аж. З другого боку, це було добре, бо я знала, що таке голос, як тримати, щоб співаки були здорові і почувалися щасливими. Багато диригентів, які не знають цього, і співаки дещо терплять тим. Багато диригентів та критиків дивувалися на повний та гнучкий звук моїх співаків.

Третя річ, що я з емігрантів. Я не мала стільки грошей, як мої товариші. Але натомість, я не мала стільки претензій, як вони, бо деякі з них коли лиш стають за пульт думають, що вони автоматично боги. Для мене це не було ціллю. Я хотіла, щоб музика мала значення, щоб співаки мали свій голос, щоб можна було їхніми голосами передати музику, а брати славу на себе ніколи не було важливим для мене. Хоча скромність не завжди допомагає. Публіка, до певної міри, хоче бога, хоче, щоб хтось показував – я все знаю, я все можу. І ще одне, коли твоя родина емігранти, родичі не знають, як цей американський світ працює, як поступити. Наприклад, як дістати «tenure» в університеті, треба було знати певну мову, вміти обходити перепони. Я мусіла сама знайти цю мову, зрозуміти цей світ.

Мв.: Тобто, Ви не мали такої підтримки від них.

Ма.: Я би сказала, що моя родина підтримувала мене, як могла і щиро, як могла. Але це був інший світ, відмінний від їхнього. Друга справа: з українською громадою ча-

сами бувають непорозуміння. Мене цікавила всяка музика, різних століть і народів. Тому я увійшла в двері іншого світу, і українська громада деколи дивилася на це кривим оком – що я не є дійсно українка, що прийшла в американський світ. Це подвійно було для мене важко: американський світ на мене по-іншому дивився, як на українку – емігрантку, тобто, не як повністю одна з них, а український світ мав свої застереження.

Мв.: Але ви все це перетерпіли і переборолі.

Ма.: Ну, кожний артист, кожна особа грає певну роль в житті, на кожній сцені. Мабуть, моя особиста роль – це з'єднати ці два світи, тобто, бути, як амбасадор – своєрідний міст. Так що я дуже щаслива, що мала всі ці переживання, бо я напевне знаю, як перекласти українську культуру для американців. Це є особливо важливим, якраз саме тепер, коли йде війна.

Мв.: Розумію. А що вам приносить відчуття радості, сатисфакції?

Ма.: Знаєте, я думаю, що це було боже провидіння, Божий дар, що я мала такий унікальний професійний шлях, і що на цьому шляху я зустрічала стільки цікавих, талановитих і знаменитих людей світової слави: Густаво Дудамел, Кент Нагано, Томас Бінклий, Роберт Порко, і не тільки зустрічала, але співпрацювала, вчилася в них. Рідко хто має такі пригоди і нагоди. Мала нагоду виступати в Carnegie Hall, Disney Hall, у Відні, в Могилянській академії.

стор.14

СТАРЕНЬКИЙ ЛЬВІВ

Старенький Львів

мене повів

у спогади...,

в юність збудовану,

в студентський гуртожиток,

на розі якого,

трамвай так скреготав,

коли повертав,

що ставало лячно,

в мрії юнацькі

й забави,

в присмак свіжої кави

з пиріжком за 4 копійки,

смачніше якого

у світі не їв я,

в перше кохання,

прогулки до рання,

в очі

наївні і нахабно дівочі

з вітрилами вій

бажанням напнуті,

в медові губи,

що шепчуть на вухо:

«кохаю»,

в щеміт земного раю,

в який, нажаль,

вороття вже немає.

Чи може москаль

це вирвати з серця,

чи з пам'яті стерти,

чи чоботом розтоптати?

Та ніколи.

Хай буде проклятий

на віки віків,

бо волю радше сконати,

ніж йому віддати

мій старенький Львів.

— Мирослав Грех

UCU Foundation Launches Scholarship Campaign: Stand with Ukraine. Stand with UCU Students.

Ukrainian Catholic University Foundation and global partners aim to raise scholarships for every Ukrainian Catholic University student in need of financial support for the 2022-2023 academic year.

Since the invasion of Ukraine in February 2022, the people of Ukraine have inspired the world with their resilience, courage, and faith. Against the tremendous force of the Russians and the resulting devastation and violence, citizens have placed themselves squarely between disaster and their country's future. At Ukrainian Catholic University in Lviv, Ukraine, our students manifest this determination by continuing to learn and make themselves ready for the challenge of rebuilding their country.

UCU students are subject to the same horrors repeatedly portrayed in the press. Many of the students and their families have lost their homes, jobs, and income. Some of our students have already lost family members in the war. However, they choose to forge ahead, refusing to let their education become another casualty of the war.

Learning Continues at UCU

At UCU, we understand that educated, passionate young people will be a leading force of rejuvenation in Ukraine. Keeping our students learning is of the utmost importance. In dark times, the powerful light of education becomes indispensable.

The war has brought extreme financial challenges to UCU. Our two main sources of revenue in Ukraine—

tuition and fundraising – have virtually disappeared as a result of the Russian invasion. We cannot expect them to return until long after the end of the war.

UCU Foundation Launches Scholarship Campaign

For all these reasons, the global UCU partners proudly announce their SCHOLARSHIP FUND that will allow every UCU student in need of financial aid to attend the university for free next year. **The foundation seeks to raise \$4.2 million dollars for 1000 scholarships to allow our students to attend UCU tuition free for the next academic year.** As of early June, 450 scholarships have been pledged for the 2022-2023 Scholarship Fund. We hope to allow ALL of our students to continue their education and ensure their futures in Ukraine.

UCU Scholarships Give Students Hope

A scholarship is more than significant financial help; it is a moving gesture of trust. Scholarships serve as a validation to the students that their futures matter, not just to themselves, but to people all around the world. With their pledge of support, donors are telling the students, "We believe in you, and we believe in the ability of Ukraine to win."

In the midst of war, there is no greater act of optimism than to carry forward in hope and purpose, knowing that the future holds a place for you.

If you would like to stand with Ukraine and these students, please visit ucufoundation.org/donate to make your tax-deductible donation.

UKRAINIAN
CATHOLIC
UNIVERSITY
FOUNDATION

STAND WITH
UKRAINE.

STAND WITH
UCU STUDENTS.

Scholarships for every student in need at UCU.

WAR CANNOT DERAIL THE FUTURES OF OUR STUDENTS.

Ukrainian Catholic University and global partners have created a scholarship fund that will allow every UCU student in need of financial aid to attend the university for free next year. With your help, we will be able to allow ALL of our students to continue their education and ensure their futures in Ukraine.

Please join our effort to help UCU educate our talented Ukrainian students who will continue to build a democratic and open society – they are our future.

Scan the QR code or visit ucufoundation.org/donate.

ONLINE SUMMER SEMESTER AT UCU

EYE-OPENERS ON UKRAINE
Ongoing Admission

A new project of the School of Ukrainian Language and Culture at Ukrainian Catholic University aims to share lectures about Ukraine from the perspective of the ongoing war in our country.

During this course, you will learn about the history of the creation of Ukraine as a state, its achievements over the past 30 years, and the history of the Ukrainian language. We will also discuss Ukraine's participation in World War I, World War II and the ongoing war, speak about Ukrainian revolutions: Orange Revolution, Revolution of Dignity and other topics as they relate to Ukraine's current situation.

REGISTER AT:
<https://studyukrainian.org.ua/lectures/>

UKRAINIAN LANGUAGE STUDY
July 11–29, 2022

6 week sessions with personalized classes designed for groups to learn and improve in Ukrainian, focusing on speaking, reading, and writing skills. Classes will feature lectures on various themes including history, politics, economics, art, culture, or contemporary issues in Ukraine. Students can elect to receive University ECTS credits upon completion of the course.

REGISTER by July 1, 2022
<https://studyukrainian.org.ua/courses/spring-summer-online-semester/>

TRANSFER YOUR CREDIT CARD BALANCE & SAVE MONEY!

Переведіть баланси з інших кредитних карток, що мають високі відсотки, на нашу кредитну картку VISA та заощаджуйте!

0.00%

APR* FOR UP TO 12 MONTHS

Перейдіть до ukrainianfcu.org для повного графіку роботи і адреси відділень.

UKRAINIAN **УКРАЇНЬСЬКА**
FEDERAL CREDIT UNION ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

ПРОПОНУЄМО ВСІ ВИДИ ПОСЛУГ!

- Чекові рахунки
- Ощадні рахунки
- Сертифікати
- Позики
- Кредити на Нерухомість
- Платіжні Картки VISA®
- Онлайн і мобільний банкінг

ЗАПРОШУЄМО ДО НАШИХ ВІДДІЛЕНЬ!

Citrus Heights, CA
7084 Auburn Blvd.
Citrus Heights, CA 95621
916-721-1188

Rancho Cordova, CA
11088 Olson Dr.
Rancho Cordova, CA 95670
916-894-0822

*APR is Annual Percentage Rate. Offer applies to balance transfers only and is valid beginning 1/1/2022 through 6/30/2022. Balance transfer fee as high as 2% will be applied. Promotional APR of 0.00% is valid for up to 12 billing cycles from the date of first qualifying transfer. After twelve billing cycles, a variable purchase APR will take effect based on member's credit score at the time of the balance transfer and will be applied to any unpaid outstanding balance. Variable APR will vary with the market based on the Prime Rate. Credit limit increase may be granted on a case by case basis. Existing UFCU Visa Credit Card balances do not qualify. New UFCU Visa Credit Card accounts subject to credit approval and/or co-signer. In some cases, UFCU may not be able to process a balance transfer request. Please see us for complete details. Membership eligibility required. Federally insured by NCUA.

[Український мартиролог] початок на стор.1

війни? Ніхто не може дати чіткі цифри. В перші місяці російської агресії в 2014 році перебуваючи в статусі народного депутата в сесійній залі я вимагав у голови СБУ (а формально саме СБУ відповідало за АТО), щоби суспільству надавалася інформація про а) загиблих, б) тих, хто потрапив у полон, в) хто вважається таким, що пропав безвісти. І хоч тодішній голова СБУ з трибуни Верховної Ради і відповідав мені, що влада це зобов'язується зробити, тим не менш офіційно таких списків ми ніколи й не дочекалися. Аргументацією може бути бажання влади не лякати суспільство, та я вважаю, що наше суспільство достатньо доросле, щоб знати правду про наші втрати на війні з російським агресором.

Довгі роки найбільшою базою даних щодо загиблих був волонтерський інтернет-проект «Книга пам'яті загиблих». Він зупинився на позначці 4,426 чоловік перед черговим російським вторгненням 24 лютого цього року, поіменно підтверджених. Згодом свою базу даних зробила і Вікіпедія. Вона дає кількість 4,551 загиблих до 24 лютого 2022 року.

А скільки Україна несе зараз втрат? Та сама Вікіпедія продовжила цей перелік до 6,432. Президент України Володимир Зеленський на початку червня сказав, що у нас гинуть 60-100 військовослужбовців щоденно. За кілька днів радник керівника офісу Президента Михайло Подоляк озвучив цифру від 100 до 200 щоденно. Якщо рахувати згідно цієї статистики, то вийде, що за 123 дні ми втратили дець 12,300 українських вояків загиблими.

А скільки мирних жителів? На 22 червня ООН мав підтверджені дані щодо 4,662 мирних жителів. Та це лише підтверджені – тобто, засвід-

чені і запроголошені. А скільки лежать у братських могилах на окупованих землях? Радник міського голови Маріуполя Петро Андрющенко наприкінці травня озвучував цифру у 22 тисячі загиблих мирних мешканців лише в одному Маріуполі.

Та що кажуть нам ці цифри? Сухість, статистика. А за кожною цифрою насправді чиєсь конкретне вбите життя.

Я втрачав своїх особистих знайомих на Майдані, під час російського вторгнення лік теж почався відразу.

В мене є особистий Мартиролог.

На початку серпня 2014 року я вперше приїхав у батальйон «Айдар» на Луганщину. Приїхав на сам, а привіз митців для підтримки бойового духу. В «Айдарі» зустрів багато знайомих – і по студентському руху, і по Криму, і по Майдану. Були ми і на базі в Половинкиному, і на самому фронті – у місті Щастя. Серед багатьох моїх знайомих в «Айдарі» були і «афганці». Вони стали першими втратами.

«Афганська сотня «на Майдані» мала № 8. Попри свій бойовий статус «афганці» займали досить помірковану позицію під час Майдану, певний час мали ілюзії щодо уникнення кровопролиття, просили у мене допомоги в організації прес-конференції. Я намагався розвінчати їхні ілюзії, і ми потоваришували. Керівник афганської сотні Олег Міхнюк і його друг Андрій Марунчак загинули тоді ж у серпні, у Новосвітлівці, яку вони взяли: Андрій – 13 серпня, Олег – 20-го.

Пилип Слободянюк загинув 14 серпня. У співачки Анжеліки Рудницької, яку я тоді привіз в «Айдар» збереглася листівка з дарчим написом Олега, і лишилася спільна фотка. Анжеліка, у якої тоді 2 тижні перед тим загинув у цьому ж батальйоні рідний дядько, тоді в Щасті вишикувала всіх в коло для хороводу – і вояків, і нас, які їх приїхали

підтримати. Так у Пилипа і лишилося останнє фото, 9 серпня – разом з Анжелікою, і в руках мікрофон.

Там же на Луганщині згодом загинув мій однокласник – Віктор Вишкварко. Ми вчилися з ним з першого класу: звичайна київська школа, російськомовна, до речі. Ми ходили разом в туристичні походи. Вітька пішов, як і «афганці», добровольцем на фронт. Він сам викликався добровільно і на той блок-пост, де у вересні 2015 був вбитий ворожою кулею.

Новий виток фашистської російської агресії – нові втрати.

Фотографу Максима Левіна я постійно бачив у кулуарах Верховної Ради. Він постійно мені мовчки усміхався і наводив свій об'єктив. Його стратили російські фашисти 13 березня, коли він намагався знайти свій дрон, що застряг у лісі. Тіло знайшли лише згодом.

На радіо «Свобода» я бував часто – це дуже професійна структура, з патріотичним колективом, і багатьма давніми знайомими. Журналістка Віра Гирич була завжди привітною і спокійною. Під час чергового обстрілу російськими ракетами мого рідного Києва уламки потрапили саме до квартири Віри. На смерть.

Романа Ратушного я знав з його дитинства. Мабуть років з 5, а може і меншим. Вірші його мамі Світлани Поваляєвої я друкував ще коли створив «товстий» журнал «Молода Україна» в 2002 році. Світлана після того брала участь в багатьох мистецьких акціях «Останньої Барикади», якою я керую. Брала вона і малого Ромку. Якось я взяв поетів в мікроавтобус і ми поїхали експромтом читати вірші просто неба у Ніжин. 10-річний Ромка зі своїм братом залізли у багажник мікроавтобуса і там їхали. А потім на лавці замість сцени у Ніжині Ромка на рівних з дорослими поетами читав вірші. Згодом він вже був не Ром-

кою, а Романом, і я бачив його на Майдані, коли він тоді, старшокласник, опинився під беркутівськими дубинками у ніч розгону. Згодом він став настільки самостійним і самодостатнім, що брав участь чи то не в усіх громадсько-політичних акціях в Києві. 9 червня загинув на фронті біля Ізюму в 24 роки. Моя офіційна прописка по вулиці «Волгоградській». Вже 20 років я виступав за її перейменування, пропонуючи історичну назву «Батисева гора». Тепер наша вулиця називатиметься – Романа Ратушного, і, це справедливо. Ми жили з Романом поруч, тепер він буде вічно прописаний на моїй вулиці.

З письменником Володимиром Чеповим ми домовлялися у вересні зробити спільний круглий стіл. Моя Концепція «25 сходинок до суспільного щастя» спрямована на Світоглядну Реформацію. Володимир працював в аналогічному руслі. Його книга «Перехрестя» якраз і була написана для усвідомлення себе щасливим. Тож Володимир запропонував вмонтувати його ідеї в мою Концепцію, заради спрямування України у бік створення передумов для участя кожного українця і кожної українки. Володимир записався добровольцем в ТРО, зв'язок з ним обірвався на фронті всередині червня. Тіло не знайшли.

Це не сухі цифри. Це люди, яких я знав особисто, з якими спілкувався, з якими в мене залишилися спогади.

І я не знаю, скільки ще своїх особистих знайомих я втрачу. Скільки рідних втрачатимуть українські родини.

Це наш український Мартиролог.

І щоб він не був максимально великий, Україні потрібна зброя. Україні потрібна підтримка. І якщо хтось з західних політиків цього не розуміє, я готовий прислати їм фотки моїх персональних друзів і знайомих, яких я втратив.

Considering a new job in IT?

Join Hireterra, an anonymous job search platform for IT professionals in the US, ideal for passive and active job search!

Why Hireterra?

- ✓ Get hired bias-free
- ✓ Discreet active or passive jobs search
- ✓ New job postings every day
- ✓ You control the process - we don't share your info with recruiters until you open contacts via chat.

SIGN UP

ЗАРЕЄСТРУЙСЯ

100% Free for job seekers

100% безкоштовно для кандидатів

hireterra.com

Шукаєш нову роботу в IT?

Приєднуйся до Hireterra, анонімної платформи для пошуку роботи для IT спеціалістів в США, ідеальний варіант для активного і пасивного пошуку роботи!

Чому Hireterra?

- ✓ Контролюй процес рекрутингу
- ✓ Шукай роботу активно і пасивно
- ✓ Нові вакансії кожний день!
- ✓ Ви контролюєте процес – ми не ділимося вашою персональною інформацією з рекрутерами, поки ви не відкриєте контакти в чаті.

[Віталій Портников:
НОТАТКИ за червень]
початок на стор.1

тання було навіть не у тому, наскільки країна відповідає цьому статусу, а у тому, що для багатьох країн самого Європейського Союзу Європа ніби закінчувалась на кордонах колишнього СРСР. Для колишніх радянських республік (країни Балтії тут швидше виняток, але їх і у радянські часи на Заході частиною СРСР не вважали) вигадали програму «Східне партнерство», до якої запросили і держави, які прагнули європейської інтеграції, і країни, які не збиралися підписувати навіть угоду про асоціацію з ЄС, і навіть лукашенківську Білорусь. Те, що уявлення українців про своє майбутнє значно відрізнялися від уявлень азербайджанців, а уявлення азербайджанців – від уявлень білорусів, ініціаторів цього пострадянського «ковчега» якимось не дуже цікавило. Радянський Союз – і крапка.

Війна Росії проти України змінила все. Стало ясно, що Кремль хоче позбавити українців не лише європейського майбутнього, а й майбутнього загалом. І що до прагнення українців стати частиною європейської сім'ї треба прислухатися – хоч би з міркувань самоповаги, якщо не з міркувань поваги до боротьби, яку український народ сьогодні веде з жорстоким агресором.

Зрозуміло, що це насамперед символічний жест. Україна та Молдова, яка також отримала статус кандидата у члени ЄС – і це дійсно безпрецедентне рішення Єврокомісії – мають виконати цілу низку умов і тільки після цього вони зможуть думати про початок переговорів про вступ до ЄС. Більше того, без виконання цих умов обидві країни можуть втратити сам кандидатський статус – і якщо це станеться, то вперше в історії Євросоюзу: багато країн залишаються кандидатами десятиліттями, але їх статусу ніхто не позбавляє, навіть не по-

грожує цим.

Сам процес переговорів щодо вступу – важкий і тривалий процес, це знає кожен, хто стежив за розширенням Європейського Союзу. Більше того, для початку такого процесу потрібна згода всіх країн ЄС. За кілька годин до ухвалення рішення про українське та молдавське кандидатство Євросоюзу не вдалося розблокувати процес початку переговорів про вступ до ЄС для Північної Македонії та Албанії. Для Північної Македонії тому, що сусідня Болгарія має до цієї країни претензії історико-лінгвістичного характеру і на цій підставі не погоджується на переговори. А для Албанії просто тому, що ЄС хоче проводити переговори з двома країнами відразу, до самої Албанії претензій немає. Ну і залишається тільки сподіватися, що коли настане українська черга розпочинати переговори про вступ до ЄС, у країні все буде добре з європейськими сусідами і до неї не буде жодних претензій. Адже після процесу переговорів буде ще й рішення про членство, про допуск на загальний ринок праці – багатьом новим членам ЄС доводилося роками чекати на цей допуск.

Але, звичайно, найголовніша умова – це закінчення війни. При цьому ми добре розуміємо, що після закінчення військових дій Україна залишиться країною, яка буде позбавлена значної частини свого економічного потенціалу. При цьому велика ймовірність того, що війна завершиться без підписання будь-яких домовленостей між сторонами – тобто, простіше кажучи, очікуванням нової війни, не менш руйнівної та кровопролитної. Якою буде у цьому випадку політика ЄС? Як здійснювати економічну допомогу Україні? Як залучати інвестиції? Як домагатися відповідності європейським стандартам? Мені здається, що треба діяти дуже просто. Допомогати так, начебто мирний час уже настав – але зберігати питання безпеки як один із головних

пріоритетів розвитку. Україна – якщо вона не стане членом НАТО – все одно залишиться особливим кандидатом у члени ЄС. Країною, де головним завданням найближчих років буде питання виживання. І тому європейська політика щодо України та Молдови має будуватися на трьох китах – безпеці, допомозі, реформах. І на розумінні, які рани Росія вже завдала своїм сусідам – і продовжує завдавати, як ми переконалися у червні, у дні страшною битви за Северодонецьк та масованих ракетних обстрілів.

І у випадку з Україною, і у випадку з Молдовою, і у випадку з Грузією ми маємо справу з країнами, які хотіли б стати частиною європейської родини – але питання про територіальну цілісність яких і саме існування яких досі не є вирішеним. Війна Росії проти України – це лише початок кризових процесів. Якщо Кремль не вдасться зупинити, найближчі десятиліття будуть роками воєнних конфліктів та руйнівних криз навіть не у Європі – у Євразії, у світі. При цьому ані сам президент Володимир Путін, ані його соратники навіть не приховують своїх реваншистських намірів. А діапазон їхніх погроз збільшується з кожним новим днем війни Росії проти України. Якраз наприкінці червня такі нові погрози пролунали на адресу Литовської Республіки, коли влада цієї країни прийняла рішення – у повній відповідності до правил Європейського Союзу – призупинити транзит санкційних вантажів з основної території Росії до Калінінградської області – регіону, оточеного територіями країн НАТО та Євросоюзу – Польщі та Литви. Російське керівництво було заздалегідь поінформовано про наслідки запровадження європейських санкцій. Проте після настання умовленого терміну ми зіткнулися зі справжньою пропагандистською істерією, погрозами на найвищому рівні, у тому числі від міністра закордонних справ Російської Федерації Сергія Лаврова. Але ж це

погрози на адресу країни – члена НАТО. І якщо Росія раптом вирішить напасти на Литву, тоді країнам альянсу доведеться діяти значно жорсткіше, ніж у випадку з Україною. Доведеться виконувати свої зобов'язання, а не лише постачати зброю. І саме усвідомлення такої можливості показує, як близько ми опинилися до Третьої Світової війни.

Російська Федерація демонструє зневагу, навіть відверту ненависть до тих цінностей, на яких базується сучасна західна цивілізація. Цінностей, які були вироблені багато в чому виходячи з досвіду двох світових воєн і пов'язані з повагою до прав особистості, до людського життя. Тому тепер кордон цивілізованого світу пройде насамперед там, де вдасться зберегти та відновити український державний суверенітет. Але й там, звісно, де пройде новий кордон Європейського Союзу. І цей кордон не буде просто лінією на карті. Цей кордон доведеться оберігати. Цей кордон доведеться захищати. Можливо, на цьому кордоні знову доведеться вмирати. Але якщо європейці до цього не є готовими – значить нам доведеться визнати крах демократичної ідеї як такої. І зрозуміти, що якщо «нового» кордону Європейського Союзу не буде, якщо Росія переможе і доб'ється свого, у результаті європейцям доведеться вмирати на «старих» – нинішніх – кордонах ЄС. Приєднання до ЄС таких країн, як Україна та Молдова, зрештою збільшить наші спільні шанси вижити та захиститися. Ось чому коли мешканці країн Заходу допомагають нам – вони допомагають собі. Ось чому таким важливим є початок процесу, який веде нас у майбутнє – а не у те минуле, до якого хоче затягнути Україну путінська Росія. Й тому є таким важливим якнайшвидше завершити цю страшну війну і зайнятися відновленням країни.

\$500 donation to a charity of your choice
for each home bought or sold with Oksana.

“Oksana was a pleasure to work with on my first house purchase, ensuring a worry-free and amiable process for all the parties involved. Resourceful and detail-oriented, she was quick to respond to any inquiries and provide all the updates necessary. Oksana wasn’t shy to negotiate better terms for me as a buyer, which is extremely rare to come across in today’s competitive market. Her knowledge and confidence in closing the deal got us through the escrow with no glitch. In a heartbeat, I would recommend her to anyone looking for realtor services

— Kat G.

“I wholeheartedly recommend Oksana. She helped me to close the deal on my first home in San Francisco. San Francisco real estate market is complex and inelastic. Oksana is very proficient, prompt and has all required skills to be successful. She guided me through the process, was accommodative of the situation and provided me all the necessary guidelines to get the deal right.”

— Alexei B.

Oksana Melnyk
Realtor®
925.378.9777
oksana.melnyk@compass.com
DRE 01955526

All material presented herein is intended for informational purposes only. Information is compiled from sources deemed reliable but is subject to errors, omissions, changes in price, condition, sale, or withdrawal without notice. All measurements and square footages are approximate. Exact dimensions can be obtained by retaining the services of an architect or engineer. This is not intended to solicit property already listed. Nothing herein shall be construed as legal, accounting or other professional advice outside the realm of real estate brokerage. Compass is a licensed real estate broker. Equal Housing Opportunity.

With every
account, we open
a relationship.

There comes a time when you need your bank to be more than transactional. During this pandemic, you may have found yourself in a place of serious financial need and felt let down. That’s the thing—you may not think it matters who you bank with, until it matters who you bank with.

Wouldn’t it be great to have a bank that comes through when you need it most? Switch to Fremont Bank and get the financial support you deserve.

Visit us at the Newark branch
or give us a call at
(510) 943-1021

Visit us at the San Francisco branch
or give us a call at
(415) 489-4451

The Fremont Bank Way.

Equal Housing Lender | Member FDIC | NMLS #478471 | DEP-1529-1120

АМЕРИКАНСЬКІ УЧНІ ПІДТРИМУЮТЬ УКРАЇНУ ЗА ДОПОМОГОЮ МИСТЕЦТВА

Наталія Гошилик

У травні цього року учні початкової школи міста Берклі взяли участь у мистецькому проєкті, щоб зібрати кошти для гуманітарної допомоги Україні. Ініціатором проєкту стали учителька початкових класів Денізія, у класі якої навчається українка Злата Гошилик та мама одного з учнів Лорен Ечон.

Основним педагогічним принципом Денізії є соціалізація дітей, адже діти не живуть у вакуумі і повинні знати, як соціум функціонує, та які його культурні норми. У школі, наприклад, обговорювали визначних людей міста, а їх біографії були пов'язані з війнами, боротьбою та ув'язненням. День усіх мертвих – теж один зі способів говорити про культуру в Каліфорнії, про смерть та регіональні традиції. Однак шестилітня дитина, в країні якої розпочалася війна, змушує ще раз задуматися над способом говорити на тему війни у початковій школі.

На одному з уроків учні називали усі країни, з яких походять учні класу і, коли назвали Україну, одна з учениць підняла руку і з дитячою безпосередністю розповіла усе, що чула про російське вторгнення в своїй сім'ї. Тоді Денізія пояснила,

чому виникають війни, і чому інколи мирні домовленості не працюють. Для таких тем, як війна, бездомність, расизм, зміна клімату важливо давати широкий контекст і робити власні висновки, розуміти який урок для себе можна винести. Чесність – це найкращий спосіб говорити про війну. Учні добре розуміють, що в світі відбуваються погані і несправедливі речі. Завдання дорослих – говорити про усе, але водночас подбати, щоб діти не відчували загрози своїй

власній безпеці.

Мистецьке бачення проєкту сформувала Лорен Ечон, мама учня класу і професійна художниця. Лорен розмовляла з учнями про війну, про добро та зло. Вона запропонувала кожному намалювати свої відчуття з розумінням негативу війни та світла, яке має витіснити темряву, намалювати ті кольори, які приносять радість. Цінність мистецтва у тому, що воно дає змогу працювати з абстрактними концептами за

допомогою конкретних кольорів і форм, а тому робить розмову про війну, страх, любов і дружбу реальною для дітей. Лорен вважає, що потрібно посилювати та утверджувати голос дітей, адже це сприяє їх гармонійному розвитку.

Кожна робота містила також коротке повідомлення. Фрази дітей справді надихають: *I love Ukraine (я люблю Україну); you are very special (ви дуже особливі); you are amazing (ви надзвичайні); you matter to me (ви важливі для мене); good job (у вас чудово вдається); I want to hug you (я хочу вас обійняти); you are the best ever (ви – найкращі)...*

Малюнки дітей надрукували у формі листівок, і батьки класу та школи придбали більше 400 їх примірників. Усі зібрані кошти передали на рахунок громадської організації «Громада» для гуманітарної допомоги Україні.

Такі акції з боку місцевих громад у Сполучених Штатах дуже важливі для українців. За цими жестами доброї волі стоїть підтримка і окремої людини, і країни загалом, підтримка, яка долає тисячі кілометрів і спрямована туди, де найбільше потрібна саме зараз.

[Інтерв'ю з Максимом Гурбичем] початок на стор.1

плектуючих, на жаль, не вистачає зовсім, а запити на ці аптечки регулярні. І тому я зосередився у своїй волонтерській діяльності на тактичній медицині: в першу чергу – на індивідуальних аптечках.

Наразі на європейському ринку дефіцит комплектуючих для тактичних аптечек. Ми займаємося тим, що знаходимо та викупуємо невеликими партіями ці речі: турнікети, кровоспинні, бандажі, що ще лишилися десь в Європі, США чи Канаді. До того ж ми активно співпрацюємо з вітчизняними виробниками. Потім, коли ці комплектуючі до нас приїжджають, ми складаємо все в аптечці підсумки та передаємо військовим.

До самої аптечки входить багато елементів, але найголовнішими є турнікет, кровоспинний бинт та бандаж. Найбільш дорогавартісним є турнікет, який, якщо він у бійця в єдиному екземплярі, має бути не в аптечці, а висіти на грудях чи на плечі, де військовий зможе його дістати будь-якою рукою. Це вже другий турнікет має лежати в аптечці. Перший турнікет необхідний для самодопомоги, а другий потрібен тоді, коли пораненому допомагають медики або бойові товариші, проте не завжди цей другий турнікет є.

Також разом із турнікетом має бути маркер, яким можна зазначити час накладання турнікета. Коли поранений буде евакуйований до шпиталю, лікарі мають бачити, коли був накладений турнікет: це необхідно для того, щоб зрозуміти, які подальші процедури мають відбуватися для запуску кровообігу в кінцівці – якщо взагалі ця кінцівка ще залишиться. Бо якщо вчасно не надати допомогу та не зняти турнікет, все може завершитися ампутацією.

В Україні за підтримки МОЗ та волонтерів створено «Центр тестування турнікетів». Військові, ми та інші волонтерські організації надсилаємо туди на перевірку турнікети різних виробників, після чого центр надає висновки: чи відповідають турнікети всім вимогам, чи ні. На жаль, дуже багато йде відбраковки. Всі сумнівні турнікети ми віддаємо інструкторам, щоб вони навчали військових тактичній медицині.

Якість комплектуючих – це величезна проблема. Буквально вчора

QR-код на список компонентів для тактичних аптечек від фонду “Лелека”

<https://docs.google.com/document/d/e/2PACX-1vRcfCXlhxSkU9FudSITLBfcN0XC5ro4ICBj21b6Y8ylJXaEX1XdG3bneXElaeGhFDI93mgiOaSudFMZ/pub>

прийшла інформація, що почали під-робляти вже не тільки відомі бренди, але й наших українських виробників. Люди, які не є експертами в цій сфері, купляють ці підробки та надсилають військовим, а це дуже великі ризики. Краще завжди звірити інформацію зі сторінкою «Центру тестування турнікетів» у Facebook – у них є список та фотографії всіх турнікетів, які відповідають належним вимогам та пройшли тестування. Ще можна орієнтуватися за таким принципом: якщо турнікет не має маркування, то, найімовірніше, він не є якісним.

Іншим елементом тактичної аптечки є кровоспинний засіб. Це просякнутий кровоспинною речовиною бинт, який використовується для тампонади. Кровоспинні властивості речовини допомагають швидше зупинити кровотечу, отже, в пораненого більше шансів вижити. Поки ми не маємо таких масових перевірок кровоспинних, як із турнікетами.

З бандажами трохи легше: якщо вони мають давлючий елемент, що прикріплений надійно, а тканина не рветься, то такі бандажі можуть спокійно відправлятися на фронт.

Також важливим компонентом аптечки є оклюзійна пов'язка: вона потрібна при проникаючому пораненні в грудну клітину, щоб запобігти пневмотораксу. Тому, оклюзійна пов'язка теж має бути в тактичній аптечці, але є ситуації, коли ми передаємо аптечку без неї. Оклюзійка дефіцитна, її важко знайти та важко купити, а вироби належної якості коштують недешево. Останнім ча-

сом в нас зменшилась кількість по-жертвувачів. Зараз у всіх проблеми з коштами, а людям, які раніше ро-били нам пожертвування, теж треба за щось жити. Часто буває таке, що навіть, якщо десь знайшли комплек-туючі за адекватними цінами, не завжди є кошти, щоб їх викупити.

Назофарингеальна трубка та де-компресійна голка в аптечці бажані, але тільки для тих, хто вмє ними користуватися. Щоразу, коли ми пе-редаємо аптечки, ми обов'язково запитуюмо, чи навчені військові ко-ристуватися трубками та голками – та чи взагалі вони проходили курс із тактичної медицини. На щастя, біль-шість речей бійці можуть робити самотійно.

Фонд «Лелека», наші добрі друзі та колеги у сфері тактичної медици-ни, зробили список рекомендацій з комплектації тактичних аптечек. Во-ни зібрали всю інформацію в один файл, де описані всі елементи, що входять до складу тактичної аптечки, та яким виробникам можна довіряти.

Окрім того, що ми знаходимо, скуповуємо та комплектуємо на-повнення аптечек, ми співпрацює-мо або з вже існуючими україн-ськими виробниками, або намага-ємося власними зусиллями запус-кати виробництво окремих елемен-тів тактичної аптечки тут, в Україні. Те, що ми можемо виробляти самі – ми намагаємося виробляти самі. Ми знаходимося в постійному діалозі з виробниками, весь час обго-ворюємо, як вдосконалити вироби: чи нормальний матеріал, чи немає питань щодо якості виробів.

Наприклад, нам вдалося запус-

тити виробництво підсумків для так-тичних аптечек у Дніпрі та в Києві. Наші підсумки пошиті з вогнетрив-кої та непромокальної тканини, якість краща за більшість виробів з Європи та Китаю, а фінансові ви-трати при цьому менші.

Також ми робимо евакуаційні стро-пи, які потім видаємо війсь-ковим медикам. Пораненого спеці-альним чином обмотують цією стро-пою, після чого двоє або більше чоловік можуть нести людину май-же як на ношах. Виробництво самих нош теж у нас є. Зараз намагаємося розгорнути виробництво тактичних ножиць в Україні, бо вести їх із за-кордону сенсу немає.

Дуже хочеться, щоб нарешті піш-ло виробництво якісних оклюзійних пов'язок, про які вже говорив рані-ше. Я вже звертався до деяких по-тенційних виробників, але процес цей досить довгий, поки що ніхто не готовий в це вкладатися – за бра-ком часу та коштів. Але я не відступ-люся – я знайду того, хто буде ви-робляти якісні оклюзійки в Україні за адекватною ціною.

Моя мета, або ж навіть мрія, це зробити так, щоб всі елементи так-тичної аптечки вироблялися в Укра-їні. Вітчизняне виробництво дасть нам незалежність від постачання з закордону. Ми зможемо отримувати потрібні об'єми для України та кон-тролювати якість на місці.

Насамкінець хочу зазначити, що важливо, щоб аптечка була в кожній людині, не тільки у військових, але й в цивільних. На тому ж в Amazon продається безліч неякісних турні-кетів та підробок під відомі бренди, тому ті, хто ходять в походи, займа-ються екстремальними видами спорту, або ж просто купили тур-нікет в автомобільну аптечку, мають перевірити ці турнікети на функціо-нальність. Ще я рекомендую всім пройти курс домедичної допомоги для цивільних або за протоколом TCCC (Tactical Combat Casualty Care), адже ніхто з нас не застра-хований від нещасних випадків у звичайному житті».

ДЛЯ ДІТЕЙ

Як птахи царя собі вибирали

За мотивами українських народних казок

Ілюстрації: Крига Є

Одного разу зібралися в лісі різні птахи, повсідалися на деревах та й стали раду радити. Всі люди і звірі, казали вони, мають царя, а у птахів його немає.

– Давайте оберемо з-поміж нас найдостойнішого і поставимо його пташиним царем, – запропонував яструб.

– Я думаю, що нашим царем треба обрати сову, – сказала ворона. (А вона була родичкою сові). – У неї найбільша голова, отже, вона й найрозумніша серед нас.

– Згода! Згода! – загаласував пташиний народ, і стала сова царем.

Розлетілися птахи в різні краї – у поле, у село, в садки, а дехто у лісі лишився. Взялися гнізда вити, яйця відкладати, пташенят висиджувати.

Лише сова не робить нічого. Знайшла собі місце в комині, сидить там і на білий світ своїми очиськами величезними глипає.

Горобець з горобчиною влаштували собі гніздечко в стрісі, і незабаром з нього виглядало шестеро жовторотих горобенят. А горобець з горобчиною метушаться навколо, добуваючи своїм діткам їжу та навчаючи їх уму-розуму.

Побачила якось сова зі свого комина беззахисних пташенят, підстерегла, коли їхніх батьків не було близько, та й з'їла усіх шістьох.

Прилетіли горобець з горобчиною додому, а діток немає... Дуже побивалися вони за пташенятами, а потім горобець поскаржився на сову іншим птахам – дятлові, жайворонку, синиці.

Вирішили птахи, що не може сова бути царем, бо кривдить вона малих пташок.

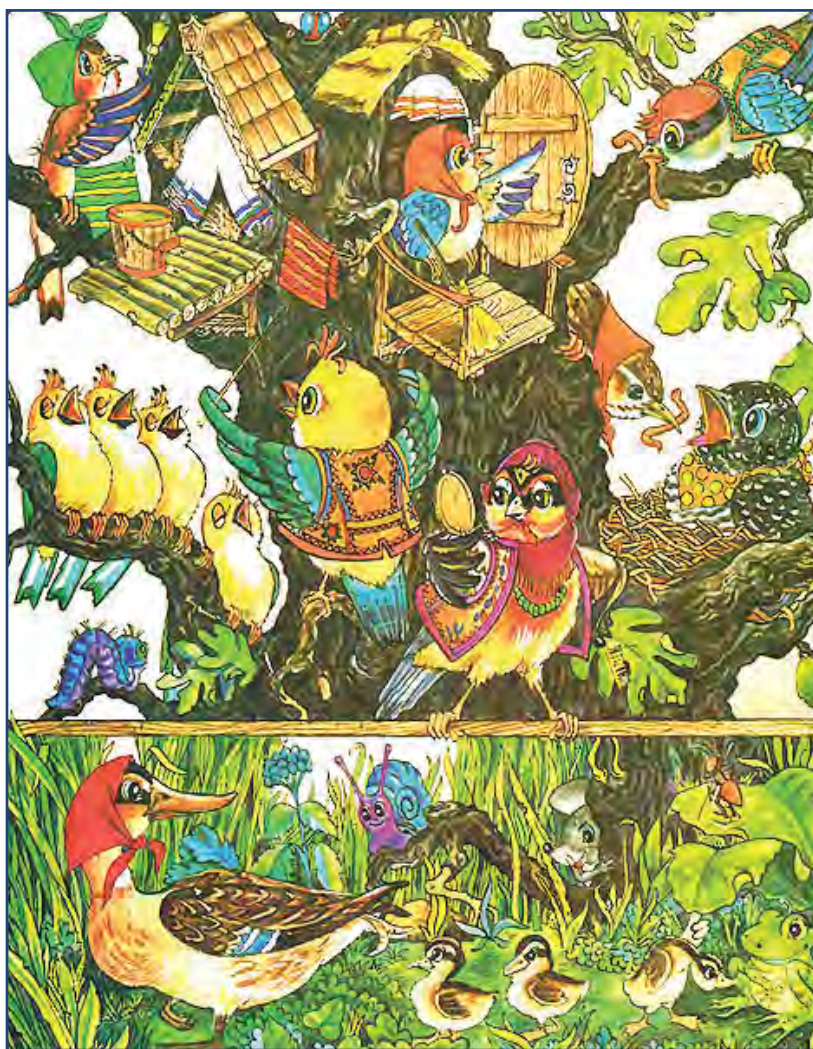
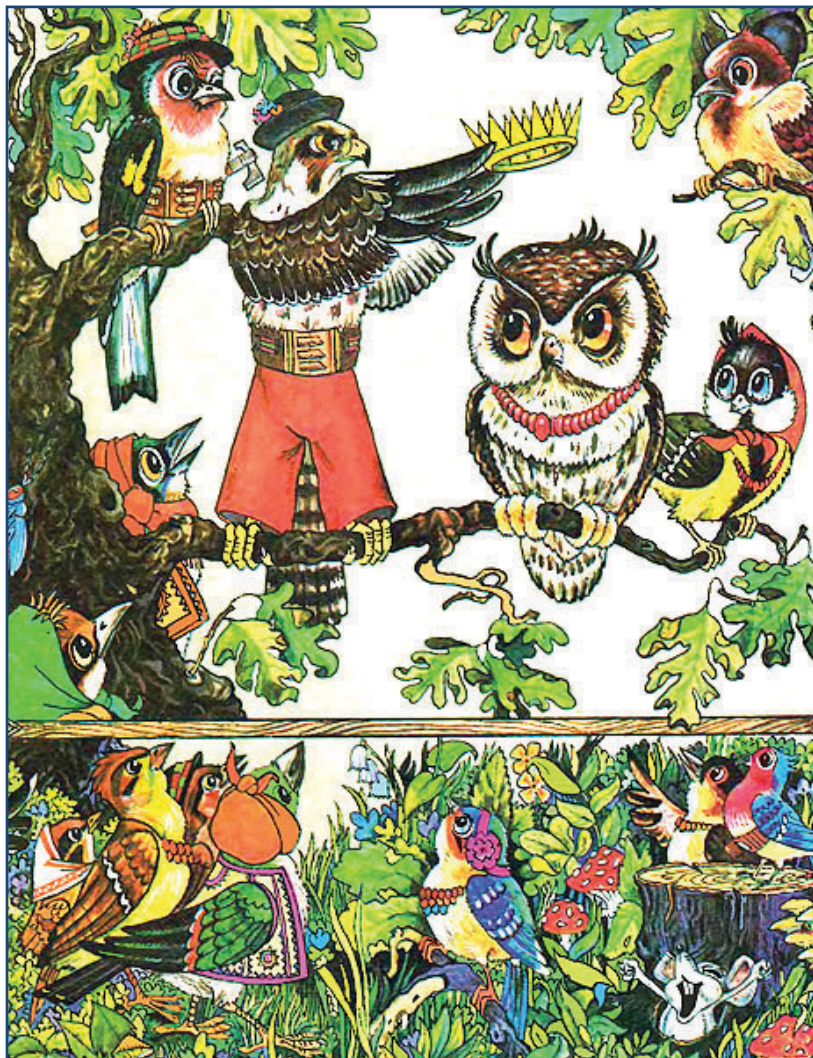
Це рішення поніс горобець до великих птахів. По дорозі зустрів на болоті журавля. Той питає:

– Куди йдеш такий сумний, братику-горобчику?

– Несу рішення проти сови до великих птахів. Допоможи прогнати розбійницю.

– Не можу, братику. Нема коли мені. Треба жаб ловити, діток годувати.

Полетів горобець далі. Зустрів лелеку. Той питає:

– Куди поспішаєш, братику-горобчику?

Розповів і йому горобець про своє лихо.

Забідкався лелека:

– Нещасний ти, братику-горобчику! Таке горе в тебе – діток втратив. Я допоможу тобі. Треба кляту розбійницю покарати.

І почав лелека мостити гніздо на самому вершечку хати, щоб слідкувати за совою в комині.

Знову злетілися всі птахи до купи, щоб обрати собі нового царя. Зібралися та й стали сову питати:

– Ну, що ти нам скажеш?

А сова тільки зухвало сміється у відповідь:

– А нічого не скажу. Я – цариця, і роблю те, що мені заманеться.

Всі птахи обурилися, закричали разом:

– Бач, яка нахаба – наших діток їсть!

– Не бути їй, дармоїдці, царем!

– Вона ж навіть гніздечка собі не звилала, а в комині сидить!

– Хочемо іншого царя!

Погаласували отак всі разом і вирішили обрати своїм царем того, хто найвище у небо злетить.

Полетіли вгору орел, жайворонки і сова. А малесенька пташка, волове вічко називається, заховалася тихесенько орлові в пір'я.

Ось летять вони все вище і вище... Виглянуло з-за хмари сонечко, блиснуло сові в очі. Не витримала вона і впала на землю. Зрозуміла вона, що не бути їй царем, і, тікаючи від покарання, заховалася в темній лісовій гушавині. З того часу ніхто її вдень не бачив. Вилітає вона з хащів лише вночі, коли інші птахи сплять.

Жайворонки злетіли дуже високо, але скоро втомився і повернувся на землю.

А орел піднімався все вище й вище. І коли він майже зник з виду, всі птахи закричали:

– Орел переміг! Нехай орел буде царем!

В цей час маленьке волове очко вибралося з орлового пір'я і підлетіло найвище.

Але птахи зрозуміли, що їх обманюють, закричали на всі голоси, і волове вічко з сорому і переляку заховалося в кущах. Там воно живе й досі.

Так орел став царем птахів.

From DATTALION – Ukraine’s Data Battalion is home to the largest free and independent open-source aggregated database of photo and video footage from the war, as well as a database of verified eyewitnesses to the horrors of russia’s invasion.

We have more than 30 000 downloads from our database.
Website – <https://dattalion.com/>
YouTube – <https://www.youtube.com/c/Dattalion>
Support Dattalion – <https://dattalion.com/donate-to-dattalion/>

CINDERELLA FROM RUBIZHNE

She is fragile, he is tall and a bit clumsy! They have carried their love to adulthood since being teenagers! Have just decided to be together, because they cannot do without each other! No wedding and no stamps on the passport. They gave birth to their daughter and received the flat they wanted for a long time because they were orphans. But the war came and ruined all their plans and almost took their lives!

They are from two different boarding schools in the Luhansk region. Polina is from Lutuhyne and Serhii from Irmynsk. Once a year they met on the “Luhansk-Simferopol” train, which took children from all the boarding schools in the region to a health center.

Polina is short stature, so when she, an 11-year-old girl, was insulted by tall girls, 14-year-old Serhii defended her.

When they both graduated from boarding schools, they should not see each other again, but they went to the same Rubizhne Pedagogical College. When she came with her female friend to the entrance of the college, Serhii was standing on the doorstep.

— “Half and half,” whatever he called them. Both girls were small in stature.

— “You’ll be mine, Polina”, one day Serhii said. He wooed her for a long time until he kissed her without questions and proposed being together, as a couple.

A year later, the couple gave birth to Emilia. Polina spent a month in the hospital because the family had no place to live. In the autumn of the 20th Serhii spent several days in a tent near the city council of Rubizhne to ensure that they, the orphans, were given the housing promised by the state.

Eventually, they lived in their flat for almost a year. Serhii was fixing roofs and was working as a cleaner. In 2022, housing was “extended”, but the war broke out, and the family lost their “nest” again.

In March, three days in a row three times russian shells flew into their house, and the family miraculously survived.

The evacuation turned into a challenge for Polina and Serhii.

Polina returns with one ear to her

interlocutor in conversation because she cannot hear well due to the concussion.

“They started bombing Rubizhne, Popasna, Lyman with aircraft, were hitting with vacuum and phosphorus bomb. When there were phosphorus bombs, we could see a green flash, if vacuum bombs – they destroyed everything on a large scale. The wave is wide – it destroys the whole house at once. Our house just burned down. First, the balcony burst into flames, and then, after the explosion, everything was devastated.

On March 8th, Serhii’s mother passed away. A shell hit her house. Polina got through the death of her mother-in-law very hard, Serhii was holding out as best he could.

Then Serhii decided that they have to leave, as the child is bombarded every day.

Four-year-old Emilia kept asking her parents what was that banging noise? “So, when the bombs were going off – we told our daughters that it was thunder. We held ourselves together and tried not to show our fears to the child,” says Serhii.

On March 15, the couple finally decided to evacuate. They took the risk and rushed for evacuation, grabbing the documents and some things which were packed beforehand on February 24. However, getting to the bus was not an easy task. The bombing was merciless. The path to the parked bus stop for evacuation ran through a park. When they were on their way to the parked bus for evacuation, a shell exploded not far from them. The blast threw Pauline a few meters away, and she got shell shock.

I heard: “Get up, run, get up and run”. A bit later, on the bust, I began to understand that my guardian angel must have been speaking to me. We were running under shelling. Shells were bursting a few meters away from us. When the bus had already driven away, shells were also falling behind us. I had seen similar scenes in movies. But all this was happening to us at that moment.

Under the shelling, Serhii, Polina, and their daughter managed to escape

Rubizhne.

They deeply exhaled only when they reached Dnipro and settled in a shelter.

At the Dnipro shelter, Serhii is known to everybody because every day he brings the receptionists apples or biscuits and asks: “What do you need today?” He used to volunteer at his boarding school, he used to feed homeless people in Rubizhne, so he took up helping here too-he found clothes for displaced people and pushchairs for children.

— When I came to ask for two glasses because Polina and I were getting married, the headquarters decided to make a big party for them, and they succeeded! The headquarters volunteers published the wedding news in social media stories and found everything they needed in a day! A dress for the bride, and a dress for little Emilia, a suit for the newlywed, a bouquet ... The wedding turned out to be a real wedding and was celebrated almost all over town!

But the marriage proposal itself Polina recalls so heartbreaking!

ПОПЕЛЮШКА З РУБІЖНОГО

Вона тендітна, він високий і трішки незграбний! Свою любов донесли до дорослого життя з підліткового віку! Просто вирішили бути разом! Бо один без одного ніяк! Без весілля та штампів у паспорті. Народили доньки, отримали омріяну квартиру, бо сироти. Але прийшла війна і зруйнувала всі плани та ледь не позбавила життя!

Вони з двох різних інтернатів у Луганській області: Поля – з Лутугінського, а Сергій з Ірмінського. Один раз на рік вони зустрічалися у потязі “Луганськ – Сімферополь”, який віз дітей з усіх інтернатів області до оздоровчого табору.

Поліна дуже маленького зросту, тому коли їй, 11-річну, ображали високі дівчата, 14-річний Сергій захищав.

Коли обоє випустилися з інтернатів, не мали більше побачитися, але вступили в один Рубіжанський індустріально-педагогічний коледж. Поля прийшла з подружжю вступати до коледжу, а на порозі стояв Сергій.

— «Полторашки», – сказав. Обидві дівчини маленькі, як він тільки їх не називав.

— Будеш моя, – сказав Сергій Полі. Залицявся довго, поки без зайвих питань не поцілував і не запропонував бути разом.

За рік у пари народилася Емілія. Поліна місяць пролежала у лікарні, бо родина не мала житла. Восени 20-го Сергій кілька днів провів у наметі біля міськради Рубіжного, аби їм, сиротам, видали обіцяне державою житло.

Рік вони прожили у своїй квартирі, Сергій лагодив дахи та працював прибиральником; у 2022-му житло “продовжили”, але почалася війна, і родина знову втратила своє гніздечко.

У березні за три дні у їхній будинок тричі прилітали снаряди, сім’я дивом залишилася жива. Евакуація для Поліни з Сергієм стала випробуванням.

Поліна у розмові повертається одним вухом до співрозмовника, бо погано чує через контузію.

«Почали бомбардувати авіацією Рубіжне, Попасну, Лиман. Били вакуумними та фосфорними бомбами. Коли фосфорні – то там спалах зелений такий, а вакуум – він масштабно все руйнує. Хвиля широка – вона нищить відразу увесь будинок. Наш будинок просто згорів. Спочатку загорівся балкон – а потім уже після вибуху все було зруйновано. Ми встигли забрати документи, речі.

8 березня не стало мами Сергія. Снаряд влучив у її будинок. Поліна дуже тяжко переживала смерть свекрухи, Сергій тримався з останніх сил.

Тоді Сергій вирішив – мають їхати, бо дитина щодня під обстрілами.

Чотирирічна Емілія весь час

“My husband calls me and says - Polina, you’re not going to kill me?”

— What have you done already?

— I’ve applied to the registry office. I was just shocked. Serhii adds: “Polina, come to the registry office, you need to put your signature there”.

— Serhii himself is a very modest man. When my husband recounts a moment from the registry office, his eyes fill with tears of joy and gratitude, Serhii says: “When Polina agreed to become my wife, I started to cry.”

The couple is now living in Dnipro, actively volunteering at the headquarters that provided them with shelter.

Polina, like all Ukrainians, has one big dream: The end of the war, as soon as possible!

Photo: KUST
Written by Iryna Skosar,
Coordinator Witnesses Database
& Natalka Fedechko, Exclusive
Content Team Leader
Translated by Olha Lykova, Data
Collection Team Lead

питала в батьків що це так гупає? «Тож коли бомбардували – ми казали, доні що це грім. Тримали себе у руках і намагалися не показати наші страхи дитині», – каже Сергій.

15 березня подружжя вирішило остаточно евакуюватися. Втім дістатись до автобуса було не просто. Нещадно бомбили. Шлях до зупинки де мав стояти автобус пролягав через парк. Недалеко від них вибухнув снаряд. Вибуховою хвилею Поліну відкинуло на кілька метрів і контузило.

«Я чую – вставай, біжи, вставай і біжи – я потім в автобусі почала розуміти, напевно до мене говорив мій янгол-охоронець. Ми бігли під обстрілами. Снаряди розривалися за кілька метрів від нас. Коли автобус уже від’їхав – позаду теж падали снаряди. Подібні сцени я бачила у кіно. Але тоді з нами все це відбувалось насправді».

Під обстрілами Сергій з Поліною та малою донею вийшли з Рубіжного. Видихнули вже у Дніпрі. Оселились у “шелтері”.

У дніпровському “шелтері” Сергія знають всі, бо він щодня приносить адміністраторам яблука чи печиво і питає: “Що сьогодні потрібно?”. У своєму інтернаті хлопець був волонтером, у Рубіжному годував безхатченків, тому і тут взявся допомагати: знайшов переселенцям одяг, візочки для дітей.

Коли прийшов просити два бокали, бо у них з Полею весілля, у штабі вирішили зробити Поліні з Сергієм велике свято, і це вдалося! Волонтери штабу опублікували у “сторіз” новину про весілля і за день знайшли все необхідне! Сукню для нареченої, і маленької донечки Емілії, костюм для молодого, букет... Весілля вийшло справжнім і гуляли його чи не всім містом!

А от про саму пропозицію одружитися Поліна згадує так щемливо!

«Мій чоловік дзвонить мені і каже – Полінка ти мене не вб’єш?

— Що ти вже накоїє?

“Я подав заяву до РАГСу”, я була просто шокована. “Полінка – каже Сергій, – підходь до РАГСу, там потрібно поставити твій підпис”.

Сам Сергій дуже скромна людина. Чоловік, коли переповідає момент з РАГСу, його очі знову наповнюються сльозами радості і вдячності. Сергій каже: “Коли Поля сказала, що згодна бути мою дружиною, я розплакався”.

Наразі подружжя мешкає у Дніпрі, активно волонтерять у штабі, який надав їм притулок.

Поліна, як всі українці має єдину мрію: аби скоріше закінчилася війна!

[Херувимський хор Марійки Кузьми] початок на стор.6

Ще більше задоволення мені приносило спілкування із студентами університету Берклі. Вони були такі цікаві, безпосередні, з відкритим серцем і помислами. Може тому, що половина з них були перші в родині, які пішли до університету, і не мали великих претензій. Я одинока людина, ніколи не мала дітей. Але, з другого боку, я маю тисячу дітей, моїх колишніх студентів. Ті переживання, які ми мали в концертах були, іноді, неймовірними. Це відчуття, що перебуваєш в іншому світі. Мати одне таке враження багато важить, а я мала сотні таких вражень. Так що, це моє щастя.

Мв.: Це добре. Я бачу, що ви щаслива людина, самодостатня, закохана в музичну культуру, і у вас ще багато хорошого попереду. А от якщо взяти виступи хорів, академічний спів, що з цим в Україні, що там відбувається?

Ма.: Я сама не знайома з усіма колективами в Україні. Україна взагалі країна, що дуже цінує музику, хоровий спів. Всі ці хори були визначні хори. Це мої враження через CD, YouTube, що за 30 років незалежності, особливо за останні 15 років хоровий спів набув великого розквіту. Звичайно, в Києві є камерний хор, знаменитий, вони записують багато музики, треба віддати їм належне. «Дударик» у Львові, це дитячий хор, що виграв багато світових премій. Мені дуже подобається хор ранньої музики у Львові – «Леополіс», феноменальний. Є ще другий хор, наймодернішої музики «Alter ratio», який співає так чітко, чисто, інтелегентно. Це вже поза радянським звуком, поза естетикою «огромності». І що мене найбільше болить, що вони розпались через війну – деякі хористи пішли у військо, деякі виїхали закордон, як біженці. Я надіюсь, що вони ще зійдуться, але все що вони напружували, відновити свої вуха і розум повторно буде важко.

Мв.: Зараз важкі часи в Україні. Треба вистояти, вижити, пережити, і будемо надіятись, що це станеться швидко. З нашою допомогою, з

вашою допомогою. Чи цей концерт був благодійним?

Ма.: Основна мета була показати українську музику давніх часів у рамках фестивалю Early Music. Путін каже, що Україна не держава і не має культурних традицій. Самим концертом я доводжу протилежне. Я не політик, не виголошую промов, але цим концертом показала, що українська культура має глибокі історичні корені. Та музика – починаючи з Туптала, Дилецького до Бортнянського – разом з віршами поетів від Сковороди до Жадана, принесла силу старої музики в теперішній момент. Ми так само мали фотографії України на екрані, щоби показати красу України. Є різні цілі концертів. Попередньо, в трьох концертах, я швидко збирала співаків і оркестр щоб назбирати донати. А цього разу я хотіла показати щось зроблене не на скору руку. Хотіла зібрати програму як цілість, щоб передати українську мову, спів, музику на найвищому рівні, щоб люди, американці, що прийшли на цей концерт сприйняли українську культуру як одну із найстарших і найкращих, щоб відчули, яка чудова українська музика та могутні, красномовні поезії. Без підтримки професійних співаків це не можливо зробити, і я хотіла показати наскільки це важливо для мене, що я готова їм заплатити. Тому кошти від концерту пішли на їх оплату. Звичайно, якби був повний зал, частину з цих коштів ми б віддали на благодійність, але так не сталося.

Окремо хочу розказати про цей фестиваль. Він існує з 1990 року і проходить, щороку. Одного року в Берклі, другого року в Бостоні. Це є два центри такої ранньої музики в Америці. Цього року фестиваль розпочався 4-го червня. На ньому виступали професійні хори, оркестри, камерні групи, які представляли різні народи, різні країни, наприклад Франції, Італії, Німеччини. І я подумала – а чому не може бути України. І ми це зробили для українців та американської публіки, щоби знали про Україну, і через знімки, музику, поеми. Нам це вдалося, причому думаю якнайкращим чином.

Мв.: Ви сказали, що брали участь в благодійних заходах і збирали

донати.

Ма.: Так. Я зараз на пенсії і живу в штаті Коннектикут. Перед війною в Україні, я мала плани поїхати в Берклі, де я жила і працювала багато літ, зустрітись з друзями, знайомими, трохи відпочити. А тут вибухнула війна. Так що я за три дні разом із моїм колишнім студентом і однією католицькою церквою зробили концерт на якому співали українські твори. Ми збрали 15 тис. доларів на донати. Також був благодійний концерт з відомою скрипачкою Соломією Івахів, і з відомим саксофоністом Павлом Винтером в катедрі в Гартфорд. Три тижні тому мала три концерти в Масачусетті з хором і оркестром. В кінцевому рахунку збрали немало грошей, які пішли на підтримку українським воїнам, їх родинам, біженцям.

Мв.: Дякую вам за це. Ми багато довідалися про вашу діяльність.

Ма.: Це ще не все. Хочу сказати, що Захід не знає, що в нас дуже важко зібрати матеріали. Щодо нот, то за 30 останніх років стало легше, а до цього було дуже важко. Багато тих речей які були виконані в концерті, я особисто мусила переводити і переписувати на англійські букви. Це не так як в Європі – хочеш Моцарта виконати, піди в online і все дістанеш. А тут треба самій працювати над підготовкою матеріалів. Усі музиканти українського походження працюють щоб зберегти і передати ноти.

Мв.: Я читав відгуки професіоналів про концерти вашого хору. Наприклад: «хоровий спів був бездоганний», або «найбільш хвилюючим був відтинок співу камерного хору Марійки Кузьми», і ще «спів розумний, чуйний, добре збалансований», а я би сказав, що це був божественний, ангельський спів, який піднімав на небеса, заставляв літати. Це було чудово.

Ма.: Я навмисно назвала наш хор Херувимським. В Біблії сказано, що ангели не тільки літають і співають, але вони є могутні. Вони мають свою силу звуку, і цей звук не є лише приємний, дитячий, але має свою силу і міць.

Мв.: У вашому концерті я почув вірш, який зворушив мене, думаю зворушить і наших читачів:

*«Люди – прекрасні.
Земля – мов казка.
Кращого сонця ніде нема.
І хочеться
Бути дужим,
І хочеться так любити,
Щоб навіть каміння байдуже
Захотіло ожити
І жити!
Воскресайте камінні душі,
Розчиняйте серця і чоло,
Щоб не сказали
Про вас грядущі:
– Їх на землі не було...»*

Чий це вірш?
Ма.: Це вірш Василя Симоненка. З початку війни, слава американська актриса Віра Фарміга читала цей вірш через фейсбук. Це мене дуже зворушило і я надала його в концерт.

Мв.: Розкажіть про свої плани на майбутнє. Що ще хочете зробити?

Ма.: Я пішла на пенсію 5 років тому. Перейшла дещо по фаху на сцену драматичну, на фільм, і незважаючи на ковід мала в цьому декотрі успіхи. Мене зараз цікавить як зібрати зусилля сцени, концертної зали, як можна звуком музики та поезії передати інформацію/значення, глибше розуміння людства. Це мене захоплює. Зараз, якщо б я мала багато коштів, підпертя, то я б проводила такий концерт «Echoes from Ukraine» по всій Америці, щоб американці побачили, почули, що українці відпорні, розумні люди, що українська земля не лише руїни, це що знищене, а це що прекрасне. Щоб зрозуміли серцем, вухом, оком, духом що це українська культура. Можливо незадовго через наш website – ensemblecherubim.org або marikakuzmamusician.com будемо передавати фільм нашого концерту.

Мв.: Згідний з вами. Україна – це краса. Краса і міць. Міць зараз працює на воєнному фронті, а краса – на культурному. Вважаю, що ви один із найбільш знаменитих і результативних бійців на цьому культурному фронті. Велика вам подяка за це і побажання майбутніх перемог. Дякую за інтерв'ю!

Слава Україні!
Ма.: Героям Слава!

Orest Balytsky D.M.D.

Diplomate, American Board of Endodontics

(707) 763-2170

orbendo17@msn.com

www.petalumaendo.com

ОГОЛОШЕННЯ | ANNOUNCEMENT

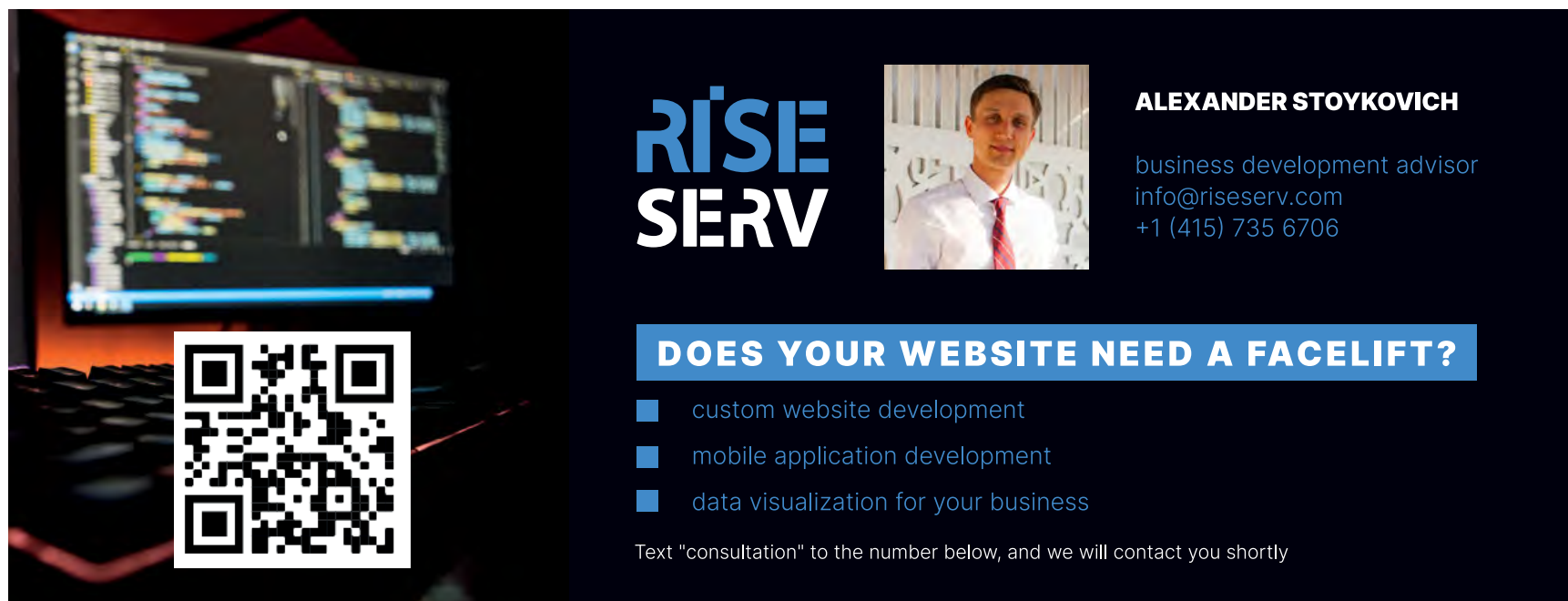
Для розміщення реклами, оголошень та інших повідомлень звертайтеся info@hromada.us

To place ads and other announcements, please contact info@hromada.us

ВІДМОВА ВІД ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ | DISCLAIMER

«Громада» існує для обслуговування потреб української громади Сан-Франциско та всіх, кого цікавить українська історія, культура і українські новини. Ми резервуємо за собою право на відмову друкувати будь-які матеріали. Газета «Громада» не може нести відповідальності за достовірність публікацій третіх осіб.

«HROMADA» exists to serve the needs of our Ukrainian community of San Francisco and all those interested in Ukrainian history, culture and Ukrainian news. We reserve the right to refuse to print any materials. «Hromada» newspaper cannot be held liable for the reliability of third-party publications.

**RISE
SERV**

ALEXANDER STOYKOVICH
business development advisor
info@riseserv.com
+1 (415) 735 6706

DOES YOUR WEBSITE NEED A FACELIFT?

- custom website development
- mobile application development
- data visualization for your business

Text "consultation" to the number below, and we will contact you shortly

**БЛАГОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ
В ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ**

В РАМКАХ ПЕРШОГО МІЖКОНТИНЕНТАЛЬНОГО ФЕСТИВАЛЮ
УКРАЇНСЬКОЇ ПАТРІОТИЧНОЇ ПІСНІ В США - UNITED FOR UKRAINE-2022

9 ЛИПНЯ
UKRAINIAN HALL
110 BRUSSELS ST
SAN FRANCISCO
6:00 PM

**ГУРТ
БУРИМА**

**НАРОДНА АРТИСТКА УКРАЇНИ
ОКСАНА БІЛОЗІР**